

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Paní Jarmila Drábková

Vypracovaly: Vendula Příkopová, Dominika Smrčková a Anežka Doležalová ze ZŠ TGM z Mnichovic.

Osmého ledna 2020 jsme se setkali v rámci projektu Příběhy našich sousedů s paní Jarmilou Drábkovou, za svobodna Šťovíčkovou. Paní Drábková se narodila 8. dubna 1926. S maminkou, tatínkem a se třemi sestrami žila v Lázních Bělohrad.

Tatínek měl povoznictví a maminka hospodářství, i proto za války nezažili hlad jako spousta ostatních lidí, kteří vyměňovali třeba textil za jídlo.

Ovšem museli jsme dělat. Druhý děti litaly a my jsme museli dělat. Já... ze všeho nejradši jsem měla seno, sušení sena to bylo dobrý, ale na poli odebírat...

Hospodářství jim ale po únoru 1948 vzali, protože bylo v lánu Jednotného zemědělského družstva.

A tatínkovi sebrali koně. Měl dva. Ale přišel ten předseda a řekl mu, ať si toho jednoho zmetka veme, že kdyby ho zabil, tak ho neposlechne. Ten se vzpříčil a nešel. Ten poslechl jenom mého tatínka.

Paní Drábková se výborně učila. Měla ráda češtinu a ráda psala slohy. Zpívala také v kostele. Říká, že za odměnu byla na všesokolském sletě v roce 1938. Za Hitlera se jí podařilo dokončit obchodní školu, kterou pak zavřeli a udělali z ní sanatorium.

Za okupace byla totálně nasazená ve Škodovce v Hradci Králové a pak pracovala neuvěřitelných čtyřicet let v autodružstvu jako účetní.

Za nejšťastnější okamžiky svého života považuje narození svých dvou synů.

V Třebechovicích, tam se mně narodil první syn a ten byl pokřtěnej kvůli babičce. Babička chtěla Dimitrije, tak jsem to s ní usmlouvala na Borise, aspoň. Babička byla Ruska.

Tchyně paní Drábkové si vzala československého legionáře a s ním přišla do naší země. Tatínka manžela paní Drábkové pak za druhé světové války popravili. Jako poštovní zaměstnanec zadržel některé dopisy, které šly na gestapo.

V padesátém roce se přestěhovala do Prahy, kde se jí narodil druhý syn Petr. Ten v 61 letech zemřel. Bylo to pro ni velice smutné období. Mnohem horší, než když jí zemřeli tatínek a maminka.

Když jsme se paní Drábkové ptaly na válku, řekla, že se jí moc nedotkla. Podle ní to za komunistů bylo horší než za Hitlera.

Protože to jste se křivě podívala na někoho, kdo měl moc, a už jste šla.

Velkou autoritou pro ni byla její maminka, o které říkala, že byla anděl bez křídel. Nikdy mamince neodsekla a také říci „já nepůjdu“ nebo „já nebudu“ by považovala za hřích.

Moje kolegyně vždycky říkala: Paní účetní, řekněte máma. Já jsem řekla: Já jsem neměla mámu. - No vy jste byla sirotek? - Já jsem říkala: Ne, v životě bych neřekla máma. Ne. Já jsem měla maminku.

Na závěr jsme se zeptali na její životní motto.

Já bych řekla, že člověk, když vědomě nikomu neublíží, že se mu to vrátí...

Jarmila Drábková nám převyprávěla většinu svého života. Zažila mnoho hezkého i řadu těžkých okamžiků. Věříme však, že ji teď čeká už jenom to dobré.